

ÖLÜM VƏ MAVİ QUŞ

1971-ci ildə Qəhrəmanmaraşın Elbistan ilçəsinə bağlı Ortaöran kəndində doğulub. Fərat Universitetinin Fənn Ədəbiyyatı fakültəsinin Türk dili və Ədəbiyyatı ixtisasını bitirib. Türkiyənin müxtəlif universitetlərində dərslər deyib. "Türk ədəbiyyatı", "Yeddi ildən", "Türk dili", "Dil və Ədəbiyyat", "Bizim kütübyar", "Dərgah", "Nüfuz" kimi müxtəlif dərjələrdə məqalə, şeir, hekayə, reportaj və esseləri yayımlanıb. "Su", "Qafaycının dediyi", "Səssiz hekayələr - Kəndin xəbəri yox", "Səssiz hekayələr - Cənnətin son saatları", "Günəbaxan - Yeni Türk Ədəbiyyatı dəyərləndirmələri", "Mühaməd Bəliyə Məktublar" kimi şeir, hekayə və araşdırma kitablarının müəlifidir.



Baxtiyar ASLAN

Ölüm mənə bir güllə şəklində gələcəyimi söylədi.

Oyandım və anamın sərxozdan əməli-bağlı şişmiş qanının üstündə birləşmiş əllərini öpdüm. Anam oyandı və evin içində bir işıq yaydı. Divarda mavi bir hörnəmçək əsədi, işıq dörd divar arasında gedib-gəlib başqa bir rəng əstədi. Bəlkə mənəm bilmədiyim, kimsənin bilmədiyi, məlum olmayan bir rəng əstədi. Tanrıya bərabər dua etdik.

Öz əməli-bağlı sərxoşım, başqasında görsəm, şübhəsiz, qorxacağım qədər zəifləmişdi. Almacıq sümküleri dərisindən ayrılacaq kimi idi. Bütün zəifliyi və bütün anlaşılmazına baxmayaraq, mənəm anam idi və gətikcə mərhəməti tərfinin mərhəmətinə daha çox bənzəyirdi. Bir insanın gücü sükəndikcə mərhəmətinin artması üçün mütləq ana olması lazım olduğunu ağı-acıyla qavradım və içimdən anama qarşı, onun mənə qarşı olan duyğusuna bənzər bir mərhəmət yüksəldi. Bu, nəcə bir şeydi, Allahım? Göz qapaqlarını belə tərpəlməyə təqəti qalmadığı bir anda, bütün kainəti sarsıdacaq qədər güclü bir mərhəmət diri tutmaq nəcə bir şey?

Ölüm, əlbəttə, vardı və bir girdabın qarankı konyuyla anamın mərhəmət dolu arımayı, xora çılmağı arasında gedib-gedib gəlirdi. Halbuki mən gəlməsini və bir daha gəlməməsini, hökumən gələcəksə, anam üçün deyil, mənəm üçün gəlməsini istəyirdim. Son zamanlarda özünü həmişə divara çevirir və nəcə vəd verməyincə döndüb mənə baxırdı. Əslində, bunu nə üçün etdiyini çox yaxşı bilirdim. Bilirdiyini anam da bilirdi. Bir şeyi daha qəti bir məlumatla bilirdim; o da ölüm mələyinin qanadlarının boz olduğu idi. Mələklərin qanadlarının olduğu söz-söhbətinə həmişə inanmırdım və buna çox vaxt lağ edirdim. Amma indi boz qanadlı ölüm mələyi başımızın üstündə dolanıb dururdu. Bəlkə bu bəduş mələyin şəxsən əlində mövcud olan bir şey deyil, yalnız ölümün obrazıydı. Ağla daha uyğun gələn budur. Ölümün obrazıdır və obrazın da bu şəkildə varlığı mənə uyğun bir şeydi. Bəlkə də bir başqa şey üçün yaşıl, qırmızı, yaxud da... Hətta mütləq qaradır. Bəlkə də rəng yox, başqa bir şeydi. Bəlkə ölümün bir obrazının olması da mənə uyğun bir durumdur. Çünki... Amma xeyr! İnsanlar daim şeyləri obrazlaşdırırlar və sonra da həmin şeyi deyil, daha çox onun obrazını kəşf etməyə çalışırlar. O obrazı sevir, dərinləşir. O obraza niyyət edirlər, o obraza əsəbləşirlər. Və bəlkə də o obrazı öldürürlər. Bir insanı öldürmək əslində əvvəl qatilin, sonra da bütün insanların gözündə onun obrazını öldürmək deyilmi? Eşq də belə bir şeydir. İnsan bir sevgilidən çox öz içində yaşatdığı, meydana gətirdiyi, böyütdüyü sevimli obrazına əsədir. Çox vaxt sevgili, o obrazın yerini doldura bilməz. Hətta heç bir zaman doldura bilməz. Buna görə bütün sevgililər o obrazın gerçək sahiblərinin adıyla xəbərlənir. Həminin adı ya Leyla, ya da Züleyxədir...

(Ardı 26-cı səh.)

